

АЛЕКС КОШ
ЗАНАЯТЪТ: ЛЕГЕНДА ЗА
ДРАКОНОВИЯ ДАР

Част 0 от „Занаятът“

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2013

chitanka.info

Велхеор озадачено се почеса по врата и препрочете заглавието на листовката: „Награда за главата на МЪРТВИЯ магьосник — десет хиляди монети“. От портрета го гледаше малко кривогледа луничава физиономия, необременена не само с интелект, но и с каквато и да е адекватност. Очевидно точно така, по мнението на художника, би трябвало да изглежда полуделия магьосник. На практика действителността доста се различаваше от портрета, нарисуван по описанията на свидетели и пострадали, но обща представа за целта на лова можеше да се получи.

„Не е ли прекалено много? Обикновено за главата на преследван човешки магьосник не даваха повече от хиляда, а тук цели десет... С толкова можеш да купиш неголяма къща в центъра на Лита — помисли си вампирът и се усмихна. — Ако, разбира се, някой пусне в столицата на човешката Империя вампир...“

Вел протегна ръка и в нея веднага се появи костена чаша, пълна догоре с прясна кръв. Отпивайки топлата животворна течност, той доволно млясна и хищно се усмихна.

И още, това магьосникът да бъде именно мъртъв съвсем не е случайно. Вампирът отлично си спомняше случай, когато те с Кел...

— Скъпи-и!

Велхеор неволно потръпна от удивително мекия и чувствен женски глас.

— Да, любов моя...

— Пак ме остави сама, вече ми е студено...

На леглото лежеше прекрасно едрогърдо момиче с идеална фигура. На външен вид можеха да ѝ се дадат не повече от двадесет човешки години, макар че истинската възраст на Итания се изчисляваше с векове. Прекалено бледата кожа на вампирката контрастираше с черните чаршафи и привличаше погледа на Велхеор дори сега, след шестдесет години съвместен живот...

— Знаеш ли, скъпа... — Велхеор се поколеба. — Мисля да се поразходя малко... Отдавна не съм напускал замъка...

— Отново този твой противен „ловен дух“? — недоволно смръщи вежди Итания. — Не си и помисляй! И до сега не можем да изгладим отношенията си с Бойния клан след последното ти ловуване.

— Те първи започнаха! — обиди се Велхеор. — Това беше наша плячка, ние преследвахме този магьосник цяла седмица! Скъпа, нали

знаеш, че да преследвам полудели магьосници е любимото ми развлечение...

Разбира се, от лудост страдаха далеч не всички магьосници. Почточно — не страдаха, а се наслаждаваха. Работата е там, че човешката магия беше много непредсказуема и лошо структурирана. За разлика от вампирите и друидите, при които мистичните техники старателно се предаваха от поколение на поколение, хората не се опитваха да създадат единно училище за магия. Преди всичко за това беше виновна човешката същност — граничещ с глупост егоизъм и стремеж да получиш всичко веднага и само за себе си. Да не забравяме и това, че опитите с магията бяха изключително опасни, толкова опасни, че много малко трезво мислещи хора се захващаха с тях. А когато се захващаха... След няколко успешни опита — между другото, много опасни за околните — човек започваше да губи разсъдък си и да твори дракон знае какво. Точно затова магията в Империята много бързо беше поставена извън закона, и се появи нова професия — ловец на полудели магьосници. За съжаление на хората, да се противопостави на магьосник можеше само друг магьосник, а на разположение на Империята имаше само няколко повече или по-малко адекватни, но слаби магове, и те работеха в охраната на Императора. Затова Империята започна често да прибегва до услугите на вампири и друиди, отлично справящи се като ловци. Впрочем, друидите това занимание не ги привличаше особено, така че най-често ловуваха вампирите. Това им беше в природата. Ловният дух беше най-естественото нещо за тези деца на нощта...

— Скъпа, моля те, пусни ме да отида на лов — занарежда Велхеор. — На връщане мога да отскоча до Древната гора и да набера от любимите ти цветя...

— Не, и точка! — твърдо каза вампирката и веднага заговори понинтимно: — По-добре ела при мен в леглото...

— Да, скъпа... — с унил глас промърмори Велхеор.

* * *

Ежемесечният прием в замъка на клана Миир беше нещо средно между снобски бал, приятелски запой и бизнес преговори. Всеки от

присъстващите тук вампири намираше това, което търсеше, било то най-новите клюки и интриги в царство Миир, повод да се сбие или просто изгоден договор за покупка на човешко село.

Изискано облечени дами и господа бавно обикаляха из огромната зала, кимаха си сериозно един на друг и подхващаха безсмислени разговори. Изпитите чаши веднага се пълнеха от стоящия в центъра на залата фонтан с кръв, направен във формата на стилизирано човешко сърце. В дрехите на вампирите също преобладаваха червените тонове, но понякога се срещаха смелчаци, облечени в предизвикателни зелени и златни цветове, характерни по-скоро за друиди или хора, отколкото за уважаващи себе си Висши вампири.

Келнмиир с нищо не се различаваше от другите млади вампири на управляващия клан — дълга тъмна коса, прибрана в спретната опашка, изящни черти на лицето... Най-обикновен светски вампир. Той стоеше на стъпалата, водещи към балкона, не смеейки да направи дори една-единствена крачка. Бъдещият крал на вампирите никога не страдеше от нерешителност, но сега случаят беше особен — прекрасната девойка толкова му беше харесала, че той просто не знаеше как да се държи с нея. Затова седемстотин годишният вампир само стоеше тихо и поглъщаше с поглед весело бърборещата с приятели Алисия. Измамно крехката тъмнокоса девойка се усмихваше, карайки сърцето на вампира да бие буквално с удвоена скорост.

Тихо прокрадвайки се в гръб, Велхеор плесна приятеля си по рамото и саркастично каза:

— Избърши си лигите, любовнико. Докога ще се пулиш в сестричката ми?

За разлика от своя приятел Вел предпочиташе неофициална прическа. По-точно, предпочиташе я Итания, а на Велхеор му оставаше само да се подчини на капризите ѝ.

— Не се закачай, мъж под чехъл — не остана длъжен Келнмиир. — Нима жена ти те е пунала сам на приема? Мислех, че Итания...

— Тихо! — изсъска Велхеор. — Не викай дявола...

Но вече беше твърде късно.

— Момчета — игриво изгука Итания, — скучаете ли?

— Да — изръмжа Велхеор, разтягайки уста в тъжна усмивка, и отпрати към Кел мислено съобщение: „Всички скучаем... Особено

тя...“

Очарователната вампирка хвана Велхеор под ръка и отпусна глава на рамото му, принуждавайки го едва забележимо да се наведе.

„Май пак имаш пренасищане от жена си — мислено отбеляза Кел. — Не е ли време да се разведете за известно време? Примерно за петдесет години...“

Разбира се, на глас той каза съвсем друго:

— Изглеждате страхотно заедно.

— Ласкател — засмя се Итания и веднага го стрелна с поглед. — Не се опитвай да подкрепяш поредната авантюра на неспокойния ми съпруг.

„А има ли такава?“ — мислено попита Келнмиир.

„Казах, не се опитвай! — избухна в главата на Кел ядосания глас на вампирката. — Мислите, че не знам за какво си говорите?!“

Да знае, разбира се, тя не можеше, но със сигурност се досещаше.

— Скъпа, да вървим да танцуваме — побърза да смени темата Велхеор, прегърна през раменете вампирката и я поведе към центъра на залата.

„После ще поговорим — достигна до Келнмиир затихващата мисъл на Вел. — Има оферта...“

За съжаление, телепатичните способности на вампирите силно се ограничаваха от разстоянието, така че приятелите не можеха да общуват мислено дори в рамките на залата.

Кел отново погледна към балкона, но Алисия вече не беше там. За пореден път той не се реши да се запознае с момичето на своите мечти. Десети ли беше, стотен ли?

— Келнмиир! — срещу него вече бързаше вечно усмихващият се със студена усмивка чичо. Пуснатата свободно дълга черна коса и тънката брадичка на изящното лице го отличаваха от основната маса вампири, които предпочитаха гладко избръснато лице и коса, събрана на опашка. — Ела, искам да те запозная с някого.

„О, не! — с труд сдържа въздишката си Кел. — Поредната страст на чичо. Пак някоя маниачка или жадуваща власт истеричка. Защо не може да зарече тази глупава идея?“

— Разбира се, чичо — изкуствено се усмихна Келнмиир. — Надявам се, че няма да се нахвърли върху мен и да започне да къса

дрехите си пред всички, както предишната?

Канмиир, чичо на Кел, а също така и един от най-старите представители на клана Миир, изглеждаше не много по-възрастен от своя племенник. Просто Висшите вампири можеха без особени проблеми да променят външния си вид. Най-големи успехи в това имаха, разбира се, жените, с техния вечен стремеж към идеални форми и аристократична красота. На второ място заслужено се намираха представителите на Бойния клан, отдавна славещи се със своите бойни преобразувания, частично заимствани от различни хищни животни. Възможностите на вампирите от другите кланове бяха доста по-скромни — те без проблем можеха да променят външния си вид, например да изглеждат на каквато си искат възраст или да коригират свои недостатъци, но пълна трансформация не можеха.

— Просто страстно момиче — сви рамене Канмиир. — И какво не ти хареса в нея?

— Може би това, че тази страстна особа едва не ме изнасили на масата със закуски.

Чичото съкрушено поклати глава.

— Понякога се чудя дали сме роднини...

Канмиир говореше едно и също всеки път, когато се проваляше поредния му опит да намери подходяща съпруга за Кел. И наистина, бъдещият Цар на вампирите силно се различаваше от своите любвеобилни роднини по отношение общуването с противоположния пол. Самият Велхеор се беше женил вече петнадесет пъти. Вярно, че от тях четиринадесет пъти за Итания, но това си бяха техни лични семейни проблеми. А нали Келнмиир скоро ще вземе трона на Царството като първи наследник, и му трябваше достойна за неговото положение съпруга. В крайна сметка, за дълго живеещите вампири бракът не беше нищо особено, просто временна мярка, в знак на почит към традицията.

Проклинайки своята отстъпчивост, Келнмиир обречено последва чичо си. Разбира се, той с удоволствие би разкарал Канмиир, но трябваше да се сдържа. Чичото беше единственият му близък роднина, който го беше отгледал след смъртта на родителите му. И всъщност амбициозният вампир не правеше нищо лошо, просто искаше да укрепи позицията им в дома Миир, включително чрез успешен брак на племенника...

Отминавайки масите с повече или по-малко адекватни вампири, чичото се устреми към центъра на залата, в близост до фонтана с кръв.

„О, не! — мислено се ужаси Кел, разбирайки към кого го води чичо му. — Само не те! По-добре да изям собственото си сърце, отколкото да прекарам вечерта с тях...“

Разбира се, външно той остана спокоен. И дори когато двете вампирки от управляващия клан спряха да се целуват и обърнаха замъглени погледи към тях, Кел само се усмихна учтиво.

Кое би могло да бъде по-лошо от една похотлива вампирка от клана Миир? Само две такива вампирки!

— Дами — учтиво се поклони Канмиир, — позволете ми да ви представя моя племенник — най-перспективния представител на клана Миир.

— Келнмиир — поклони се Кел, старателно давайки вид, че наистина се радва от запознанството.

В действителност, не можеше да се очаква нищо добро от тази среща. Всеки от трите клана в царството на вампирите се имаше своите особености. И мъжете, и жените от клана Сеон притежаваха прекрасни бойни умения, възможности за възстановяване и трансформация. Най-древният клан Хеор се славеше с натрупани през вековете знания, любов към науката и невероятна кръвожадност. Именно представителите на кървавия клан се занимаваха със създаването на артефакти и изследване на всичко, до което се докопваха. Що се отнася до управляващия клан Миир, неговите представители винаги се отличаваха с остър ум и талант за мистични техники. А жените от този клан по някаква странна шега на природата в лицето на бога на вампирите Куул Наг бяха известни със своята любвеобилност. Като цяло, те бяха готови да спят с всичко, което се движи и не се движи, и да им се откаже беше почти невъзможно. Бяха издигнали изкуството на съблазняването и хипнозата до невероятни висоти.

— Не гледайте показната му скромност — междуременно продължи чичо му. — Келнмиир е отличен воин. На сметката му са хиляди изпити хора и десетки бойни друиди, убити в честен двубой...

Думата „честен“ в устата на чичо му звучеше толкова лицемерно, че Кел едва се сдържа да не се намръщи. Разбира се, той уважаваше чичо си, но този хитър интригант понятие си нямаше какво е това чест.

— Колко интересно — измърка една от вампирките, собственичка на пищен бюст и леко наклонени очи. — С удоволствие ще се запознаем по-отблизо с този сладък вампир.

— Наистина с удоволствие — повтори приятелката ѝ, бавно облизва устните си и хвърли обещаващ поглед на Кел.

„Защо правиш това с мен?“ — мислено се обърна Кел към чичо си.

„Може пък да харесаш някоя от тях — напълно сериозно заяви Канмиир. — Дори и да не се получи, поне удоволствие ще получиш. Нещо си много напрегнат напоследък.“

— Единственият недостатък на моя племенник е лека плахост в общуването с момичетата — каза Канмиир гласно и незабелязано се изпари. Разбира се, в преносен смисъл, но Кел изпита чувството, че чичо му използва някакъв трик — да се превърне в облак и да отлети.

Ако можеше, Кел със сигурност щеше да се изчерви от срам или гняв. Второто беше много по-вероятно.

— Името ми е Стасия — представи се едрогърдата. — А това е... — тя нежно погали рамото на приятелката си — Елина. Много се радваме да се запознаем с теб.

„Вел!“

— Аз също се радвам — пусна една изкуствена усмивка Кел.

„Велхеор, гадина такава, отговори ми!“

— Седнете с нас — измърка Елина и леко се отдръпна от приятелката си, за да направи място.

Преди да има време да измисли някакво повече или по-малко достойно извинение, Кел се оказа на дивана между двете дами. Тъй като той определено нямаше намерение да се забърква с вампирките, изводът беше само един — момичетата използваша своите умения. И ако това продължеше, дори нямаше да усети как щеше да се окаже в едно легло с грижовните фурии.

„О, само дано Алисия не ме види с... тези. Това ще е позор за цял живот! — с ужас си помисли Кел. — И тъй като не се каня да умирам, се очертава тъжната перспектива да прекарам опозорен цяла вечност.“

„Дракон да те разкъса! Велхеор!“ — мислено изкрещя той.

„Какво искаш?“ — най-накрая отговори приятелят му.

„Спасявай ме! Чичо ме остави в ръцете на две зажаднели за плътски наслади особи!“

„И защо да те спасявам? — не разбра Вел. — Поне веднъж се отдай на забавления. Колко дълго ще обикаляш около сестра ми, изобразявайки влюбен страдалец?“

Стасия вече усилено целуваше Келнмиир по врата, а шавливите ръце на Елина изследваха тялото му.

„Не се подигравай! Спаси ме!“ — вече жално извика Кел.

„Е, добре — смили се Велхеор. — Щом работата е толкова зле, ще действаме твърдо. Дръж се там докато дойда!“

„За нищо не искам да се държа“ — едва не каза на глас Кел.

Думите му щяха да са доста на място, само дето ръцете му вече не го слушаха и живееха собствен живот.

— Хм... момичета... струва ми се, че вече ни гледат — с последни сили запротестира той.

— Нека гледат — отвърна Елина.

— И да завиждат — допълни я Стасия. — Или ти си от тези, моралистите? Никакъв секс на обществени места... пфу, колко скучно...

Келнмиир се хвана за спасителната сламка.

— Да, да! Аз съм един от тях!

— Нищо — ласкаво зашепна Елина. — Ние ще те променим...

Точно в този момент буквално от нищото се появи Велхеор. Преди вампирките да успеят да реагират, той се плъосна на дивана до Елина и я прегърна през раменете.

— Е, момичета, ще се забавляваме ли? — прозвуча веселият му глас.

Вампирките устремиха към Велхеор изпепеляващи погледи, но потомъкът на кървавия клан не беше лесно да го смутиш или изплашиш. Изобщо смущението и страха бяха толкова редки чувства, че за тяхното съществуване просто бяха забравили да кажат на Велхеор.

— О, не! — неочаквано извика Стасия. — Това е Велхеор! Сигурно и жена му е някъде тук... ако ни види със съпруга си...

— Скъпи-и!

Итания винаги знаеше как да се появи точно там, където не искаха да я видят. Вампирката крачеше наперено през залата,

разблъсквайки попадналите по пътя ѝ вампири, и застана пред Велхеор с ръце на хълбоците.

— Какво правиш тук?

— Ами, момичетата поискаха да се присъединя към тях — безгрижно отговори Велхеор. — Как може да им се откаже?

Итания се намръщи.

— Така-а, а след това?

Ако Стасия и Елина можеха, вероятно щяха да пребледнеят от страх. Те веднага се опитаха да обяснят, че всъщност дори не са си ѝ помисляли да се доближават до Велхеор, той дори не е техен тип и въпреки характерната за всички вампири безмозъчност, те двете не са самоубийки. Докато приятелките се оправдаваха пред изпълнената с ярост жена на Велхеор, Кел тихо се измъкна от дивана и бавно се оттегли зад гърба на Итания.

„Итания, аз се опитах да спася Вел — каза той по мисловната връзка. — Но сама знаеш, дори ние не можем да устоим на чара на вампирките от клана Миир.“

Разбира се, така да натопява любвеобилните вампирки не беше много хубаво, но те сами си бяха виновни, като принудиха Кел да извика на помощ Велхеор. По принцип той не действаше така.

— Сега някой ще получи множество несъвместими с живота травми — обеща Итания, подпъхвайки полите на елегантната си вечерна рокля в пояса.

— Не се надценявай — озъбиха се вампирките. — Все пак ние сме две, а ти си сама.

— Това вече е обида — студено каза Итания. — Ще трябва да изтръгна сърцата ви!

Велхеор бързо се отдръпна, да не би случайно да пострада от вбесената си жена.

„Кел, да изчезваме оттук!“ — мислено предложи той, отдалечавайки се от масата.

„Напълно съм съгласен с теб — потвърди Кел, отстъпвайки към изхода на залата. — Да стоим между побеснели самки определено не е здравословно.“

„А моята е самка на всички самки — гордо потвърди Вел. — Спокойно мога да не се тревожа за нея. Ще ги отупа и двете и дори

прическата си няма да развали. Страхувам се само, че после ще се сети за мен... така че по-добре да изчезна за известно време.“

„На покрива?“ — по навик предложи Кел.

Приятелите излязоха на балкона и по добре познатия маршрут се закатериха нагоре. Те често идваха тук, за да си починат от ежедневните проблеми и да обсъдят бъдещите планове. Разбира се, прелитащите наблизо вампири биха могли да засекаат почиващата на най-високата кула на замъка двойка, но Келнмиир се беше погрижил за това, поставяйки няколко скъпи маскиращи амулети. Точно затова в целия замък нямаше по-безопасно място от покрива на тази кула.

— Благодаря за спасението — искрено благодари Кел. — Ако не беше ти...

— Тогава те заплашвах много часове на удоволствия — засмя се Велхеор и направи ужасена физиономия: — Какъв кошмар!

— Знаеш, че това никога не ми е харесвало — намръщи се Келнмиир. — Любовта — това е едно от малкото чувства, за което трябва да се поучим от хората.

Велхеор с лекота се качи на купола на кулата и седна до приятеля си.

— Бе-е-е. Ти си като сестра ми, само че тя го казва това за друидите, а ти — за хората. Те са само храна, какво можеш да научиш от тях? Въпреки че трябва да призная, тези същества са много полезни в научните опити, много по-добри са от белите мишки и прасетата.

— Всеки със съдбата си — сви рамене Кел.

Велхеор се загледа в прелитаща покрай кулата вампирка и на Кел му остана време да смели новата информация.

„Значи Алисия се интересува от друидите, кой би си го помислил — учуди се той. — Може би трябва да опозная горските хора, за да намеря подход към нея? Общи интереси — това винаги е добре.“

— Между другото — опомни се Велхеор, — исках да поговоря с теб за една работа...

— Съгласен съм — веднага отговори Келнмиир.

— Лов на поредния полудял магьосник, но обещавам много пари... — по инерция продължи Велхеор и едва тогава се опомни: — Какво, така изведнъж?!

— Да — нетърпеливо каза Келнмиир. — Но хайде да започнем веднага. Имаме си всичко — да го намерим.

Велхеор радостно засвятка с червените си очи.

— Това е нашият начин!

Кел нетърпеливо го прекъсна:

— Да, да, ловният дух и така нататък... Да слизаме оттук.

— Обожавам те — искрено се възхити Велхеор.

Когато вампирите напуснаха кулата и се устремиха надалеч от замъка, някъде в залите му блуждаеше ядосаното мислено послание на жената на Велхеор. За щастие той вече беше твърде далеч, за да чуе всички заплахи и обещания на своята скъпа женичка.

* * *

Утрото вампирите посрещнаха вече на път.

— Виж, ето го селото — посочи с ръка Кел. — Как се казваше, Кордвил ли? Там са видели за последно нашия магьосник.

Велхеор намести качулката си.

— Аха. Отдавна не съм ходил там.

— Това е добре — зарадва се Кел. — Дори може да не ни се наложи да използваме сила, за да получим информация.

Вел рязко спря.

— Хей, само не ми разваляй удоволствието! Остава да кажеш, че никой не трябва да бъде измъчван!

Келнмиир побутна приятеля си по рамото:

— Върви. Аз ще говоря. Това село е под защитата на Бойния клан и по-добре да минем без неприятности.

— Всъщност аз те поканих на това пътуване, значи аз съм шефа!
— Велхеор мълниеносно удари Кел по врата и хукна напред.

Келнмиир с лекота настигна приятеля си.

— Всъщност, за разлика от теб аз имам мозък, така че винаги аз съм шефа!

— Шестдесет на четиридесет — веднага предложи Велхеор.

— И четиридесет, както схващам, са за мен?

— Ама че досетлив — изсумтя вампирът. — На такъв и трийсет процента стигат, няма да пропадне.

— Защо са ти тези пари, а?

— Знаеш ли, ти беше прав. Итания ми омръзна. Чувствам, че предстои развод, и една порядъчна сума може доста да облекчи живота ми.

— О, тогава съм съгласен и на двадесет процента. Съчувствам ти, приятелю, тя ще ти изпие всичките сокове. За пореден път.

Скоростта на придвижване на вампирите съществено се отличаваше от тази на хората, а на издръжливостта им можеха да завидят и най-добрите друидски коне. Така че приятелите бързо стигнаха до селото, но в гостоприемно отворените врати така и не влязоха, а спряха на известно разстояние.

— Какво се е случило тук? — невярващо попита Велхеор.

Село Кордвил се считаше за наистина богато село и включваше около петдесет двора. Само че сега тези дворове изглеждаха, меко казано, не много представително. Всъщност броят им беше значително намален, а от състоянието на оцелелите можеше още много да се желае. На пръв поглед изглеждаше, че тук е вилнял голям пожар — много сгради бяха видимо пострадали от огъня, но щетите не се ограничаваха само с това. Близо до изненадващо оцелелите врати стояха две фигури на покрити с лед стражници, а в далечината се виждаха огромните стволоче на дървета, израснали през къщите.

— Сигурен ли си, че скоро не си идвал тук? — за всеки случай уточни Кел.

— Смешник — изсумтя Велхеор, придърпвайки края на качулката си. — Аз не мога така. Дори завиждам малко...

Вампирите влязоха в селото, оглеждайки се с професионален интерес. Такъв погром те не можеха да направят дори с обединени сили, да не говорим, че бяха Висши вампири на върха на силите си.

— Хо-ора-а!

Отговориха им само пращането на догарящите сгради и воят на вятъра.

— Чувствам, че има живи — каза Велхеор. — Крият се.

— Хей! Излезте! Ние сме ловци на глави! Имаме нужда от информация!

Острият слух на вампирите улови звука на отварящи се щори. В прозореца на една от оцелелите сгради се появи разрошено брадясало лице. Мъжът внимателно се взря в гостите, а после издиша с облекчение и извика навътре:

— Това са само вампири! Може да се покажете!

— „Само вампири“? — изненада се Кел. — Звучи като обида.

— Някой доста ги е изплашил — каза Велхеор. — И за съжаление това не съм бил аз. В този полудял магьосник очевидно дреме чудовищен потенциал за разрушение.

— Дреме? По мое мнение, той отдавна се е пробудил.

Постепенно по улиците започнаха да се появяват хора. Дрипави, уморени и много изплашени.

Велхеор пое дълбоко въздух:

— Обичам миризмата на страх сутрин. Хей, селяни, търсим един човек! Елате насам и внимателно вижте портрета!

Хората постепенно се събраха на купчина и от нея се отдели същият брадат мъж, който до неотдавна надничаше през прозореца.

— Здравейте, аз съм кметът на селото, името ми е...

— Ти сериозно ли мислиш, че ни интересува името ти? — прекъсна го Велхеор и незабавно пхна листовката под носа му. — Познаваш ли го?

Кметът едва погледна рисунката и бързо се отдръпна:

— Това е той! Проклетият магьосник! Той направи всичко това!

Вампирите се спогледаха многозначително.

— Какво се е случило тук?

— Той е луд! Така ни се отплати за гостоприемството! — завика кметът и трескаво завъртя очи. — Гадина! Убийте го! Накарайте го да страда!

Келнмиир сграбчи мъжа за яката, вдигна го във въздуха и го разтърси.

— Как си позволяваш да ни казваш какво да правим? Разкажи ни всичко по ред, както се е случило, и без много емоции.

— Извинете, господине — най-сетне се успокои кметът. — Този човек дойде в селото и отседна в хотела. Държеше се нормално. А после се появиха ловците на глави и започнаха да разпитват за някакъв риж магьосник. Ние се посъветвахме и решихме да не издаваме бедното хлапе, той на никой нищо лошо не беше направил. Как само грешахме... — кметът за известно време замълча, очевидно отново преживяваше последните събития. — Ловците напуснаха селото, а магьосникът беше толкова благодарен, че реши да ни се отплати за добрината — той се усмихна горчиво. — И така ни се отплати, че не е

за казване. Опитва се да помогне с реколтата на полето, и в резултат израснаха тези гигантски дървета, унищожавайки няколко къщи и всичките ни посеви! След това се опита да поправи грешката си и вместо дърветата изгори половината село...

Вампирите дори не се опитваха да съдържат усмивките си, частично скрити от качулките. Всеки нормален човек, вампир, друид и дори трол отлично знаеше, че никога не трябва да помагаш на луд магьосник. Нищо добро не можеше да излезе от това. И наивността на селяните им беше изиграла жестока шега.

— А после превърна в лед опитващите се да го хванат стражници и избяга.

— Това ли е? — подозрително попита Келнмиир.

— Да.

Вампирът свали кмета на земята.

— И кой ли не видя в каква посока тръгна?

— Очевидци казаха, че магьосникът създал някаква врата, прекрачил в нея и изчезнал.

— Портал — уверено каза Велхеор. — Е, къде са тези очевидци? Трябва да поговорим с тях.

Кметът се обърна към внимателно слушащите разговора хора и повика:

— Саул, ела тук.

Към вампирите покорно се приближи едно момче на около петнадесет години.

— Разкажи на господата вампирите това, което си чул и видял.

Момчето се пулеше с широко отворени очи към вампирите, без да има сили да произнесе и дума. Наложиха се кметът да го перне зад врата, за да му напомни защо е извикан.

— Говори.

— Магът изрече заклинание — неуверено започна момчето и смръкна, за да добие повече смелост. — Не разбрах напълно какво каза, но ясно чух думите „Далечните планини“.

— Защо ли му е да ходи там?

Въпросът на Келнмиир беше по-скоро риторичен, тъй като да се предскаже поведението на един полудял магьосник беше просто невъзможно.

— Слушай, момче, а ти случайно не успя ли да видиш какво имаше зад тази врата? — продължи да пита Кел, надявайки се да открие някаква сламка, за която да се хване.

— Да, виждаха се червени дървета с листа във формата на звезди.

— Звездни дървета? — учуди се Велхеор. — Но те не растат в Далечните планини.

Келнмиир кимна.

— Да, могат да се срещнат само в Древната гора!

Велхеор вторачи поглед в момчето, принуждавайки го да се скрие зад гърба на кмета.

— Да не си се объркал нещо, хлапе?

— Отпусни се, Вел — успокоително сложи ръка на рамото му Келнмиир. — Забравяш, че магията на хората почти никога не действа както се очаква от нея. Така че нищо чудно този идиот да се е прехвърлил в Древната гора.

Велхеор избухна в смях. От страх кметът отстъпи няколко крачки, а момчето направо припадна.

— Значи, в Древната гора!

— Ако искаш, да останем да помогнем на хората да изгасят пожара? — колебливо предложи Кел. — Селото все пак е под закрилата на Царството на вампирите...

— Не се безпокойте, господа, ние и сами ще се справим! — бързо каза кметът, вдигайки момчето от земята. — Желая ви късмет в търсенето на този отвратителен магьосник.

Велхеор отново се ухили:

— Чу ли, той току-що ни обиди. Мисли, че сме толкова некадърни, че без късмет не можем да се справим!

— Нямаме време — възпря го Кел. — По-добре да побързаме, преди друидите да убият нашия риж глупак, тогава няма да видим никакви пари.

Не че приятелите не можеха да намерят тялото на магьосника и да кажат, че те са го убили, просто по някои въпроси вампирите показваха забележителна принципност. И по-специално, никой от тях не би си приписал чужди успехи, щом ставаше дума за убийства и разрушения.

* * *

Няколко часа по-късно вампирите вече се носеха през гори и полета, оставяйки далеч зад себе си пострадалото село. Разбира се, те биха могли да не ползват собствените си крака и да преодолеят необходимото разстояние по въздуха, ако можеха да летят. Единият все пак имаше някакви способности в тази насока, но другият... не случайно на покрива на кулата Велхеор хвърляше завистливи погледи на летящите вампирки. Той беше скаран с левитацията, а формирането на собствени крила беше твърде сложна трансформация, достъпна само за членовете на Бойния клан. Така че на приятелите им оставаше да се придвижат само по земята.

Спряха за почивка привечер. Седнали на земята, те бавно отпиваха кръв от предвидливо хванатия от покрайнините на близкото село пастир и обсъждаха предстоящите действия.

— Виж, чудя се как трябва да се държим в Древната гора? — замислено попита Келнмиир.

— Както обикновено — сви рамене Велхеор. — Ще се придвижваме тайно и ще убиваме всеки, който се изпречи на пътя ни.

— А защо да не опитаме да поговорим с друидите?

— Какво?! — шокира се Вел. — Защо ти е да се сприятеляваш с тези любители на дървета? Между нас да си остане, но те изпитват някаква нездрава любов към животни и дървета...

— Сестра ти е приятелка с тях, защо и аз да не мога? — раздразнено реагира Кел.

— Защото ти си ловец и убиец! — завъртя пръст в слепоочието си Велхеор. — Забрави ли колко друида убихме при последното ни идване в Древната гора? Вече сигурно плашат децата с нас! И изведнъж ти се появяваш в селото им и завързваш разговор със Старейшините: „Хубаво време, нали?“ — „Реколтата тази година е много добра...“ — „Не искате ли да ни помогнете да спечелим малко пари и да хванем един полудял магьосник?“

— Ще се споразумеем някак си — уверено отговори Кел.

Въпреки някои трудности при общуването с противоположния пол, Келнмиир с право можеше да се счита за добър политик. Все пак вродените способности на всеки представител на клана Миир и

обучението като бъдещ Цар на вампирите му даваха съществено предимство в евентуални преговори.

— Е, може да опиташ — неочаквано лесно се съгласи Велхеор. — Но когато преговорите стигнат до задънена улица, ние заедно ще се заемем с унищожаването на тези любители на зеленина. Съгласен ли си?

— Съгласен съм — не се поколеба Кел.

С това дебатите приключиха.

Когато вампирите най-накрая стигнаха до Древната гора, вече беше дълбока нощ. Дървета-гиганти като стена ограждаха гората, и обикновен човек трудно би ги преодолял, дори вампирите трябваше сериозно да се потрудат, за да стигнат до земите на друидите. По границата винаги патрулираха добре обучени отряди от рейнджъри, а самата гора беше отлична система за предупреждение.

— Ако този шизофреник се държи както в селото, ще го открием бързо — обади се Велхеор.

— Да, лудите магьосници не могат да се държат тихо — съгласи се Кел. — По-добре да побързаме, преди да са го убили. Да поогледаме наоколо.

Да се качват по дърветата нямаше смисъл, тъй като листата само щяха да пречат на видимостта, а и на вампирите това не им трябваше. Те просто замряха неподвижно и изостряйки максимално слуха си, скоро успяха да уловят далечното ехо от грохота на падащи дървета.

— Нашият човек — едновременно казаха вампирите и заскачаха от дърво на дърво, бързайки към източника на шума.

„Това си е безспорен късмет, да влезем в Древната гора и да не се сблъскаме с отрядите рейнджъри“ — каза Велхеор.

„Късмет? Едва ли. Мисля, че рейнджърите са заети с нещо доста по-важно от два скромни Висши вампира.“

„Пак ни пренебрегват? Вече започвам да се дразня!“

Първите следи от присъствието на лудия маг вампирите срещнаха няколко минути по-късно — рухналите дървета, разровената земя и негодлемите обгорени участъци земя явно бяха негово дело. Както и ледените статуи на шест рейнджъра.

— Виж само, какви сладки скулптури! — възхити се Велхеор. — Хайде да ги счупим!

— Все още има шанс да се спасят, ако се размразят навреме.

Велхеор закима радостно.

— Точно затова казвам по-бързо да ги натрошим, дракон да ги вземе!

— Тук сме с мирна мисия — напомни Келнмиир. — Забрави за рейнджърите. По-добре да побързаме, докато магьосникът отново не се е телепортирал.

Вампирите настигнаха полуделия магьосник на поредната изкуствено създадена полянка. Неугледната слаба фигура, накичена с всевъзможни артефакти, стоеше с вдигнати към небето ръце. Приближавайки се на достатъчно разстояние, вампирите можаха да различат думите на изричаното заклинание:

— Ита-и-ура ли...

„Трябва да се промъкнем до него и да го убием преди да е завършил заклинанието“ нареди Келнмиир на приятеля си и извади кукри — извит ритуален нож, създаден специално за борба с всякакви форми на магия.

„Да се промъкнем?! Толкова дълго чаках за този момент, а сега ти искаш да съсипеш всичко? О, не!“

Велхеор се приземи на около десетина крачки от магьосника и извика:

— Ей, лудия, дойдох за главата ти!

Магьосникът веднага прекъсна заклинанието и задейства един от артефактите си, който на мига го обгърна със защитен пашкул.

— Аз съм Леонис Ужасния! Не се изпречвайте на пътя ми!

От смях Келнмиир едва не падна от дървото.

„Чу ли го този идиот?! — мислено каза Велхеор. — Леонис Ужасния, ох, не мога!“

Вампирите го атакуваха едновременно — Велхеор от земята, а Келнмиир скочи от дървото. Но защитния пашкул издържа на атаките.

— Няма да получите главата ми — гордо вдигна брадичка лудия магьосник. — Гадни вампири. Умрете!

Той бързо замърмори поредното заклинание, принуждавайки вампирите временно да отстъпят.

„Да се пръснем, ще сме по-трудна мишена и ще го изненадаме“ — мислено каза Келнмиир.

Първата светкавица удари земята точно до Велхеор. Той изобщо не успя да реагира, толкова бързо беше това стихийно заклинание.

„Не е лошо“ — коментира Келнмиир, оттегляйки се в близката долчинка. Но следващите атаки на магьосника отиваха навсякъде другаде, само не и към вампирите. В началото те често сменяха укритията си, но бързо разбраха, че мълниите сякаш нарочно ги заобикаляха.

— Пак нещо обърках... — измърмори под нос магьосникът, когато стихнаха трясъците на последните мълнии.

Вампирите отново се хвърлиха към защитния пашкул, отлично знаейки, че с помощта на кукри ще могат да разбият всяка магическа отбрана, просто им трябваше малко време. Острието му поглъщаше енергията от всичко, до което се докосне — от магии, артефакти и дори от самите вампири. В действителност, кукри беше едно от малкото оръжия, което можеше да убие със сравнителна лекота Висш вампир. Затова унищожаването на обикновения защитен пашкул беше въпрос само на време... с което, оказа се, вампирите не разполагаха. Пред магьосника сякаш от нищото се появи врата и преди приятелите да успеят да преодолеят защитното заклинание, магьосникът просто изчезна, а заедно с него изчезна и защитния пашкул.

— Това копеле! — ядосано изруга Келнмиир. — Успя да избяга.

— Супер! — възхитено потри ръце Велхеор. — Толкова е забавен! Това ще бъде наистина интересен лов!

— Много смешно — недоволно каза Кел. — Успя ли да видиш какво имаше зад вратата?

— Планини — уверено отвърна приятелят му.

— Точно така. Сега ни се очертава дълъг и уморителен път назад...

— Стига де — Велхеор прегърна приятеля си през раменете. — Разходихме се и се забавлявахме в гората, сега ще отскочим и до планините. Това е истинския ловен дух! Чист въздух, преследване, битки и никакви...

Зад едно от дърветата съвършено безшумно се появи друидка и насочи към тях дървена тояга.

— Не мърдайте!

— ... жени — по инерция довърши Вел.

— Ама че сме късметлии...

Келнмиир си спомни, че рейнджърите обикновено се движеха по седмина, докато те срещнаха по пътя си само шест замразени фигури.

Очевидно тази слабичка друидка с деликатни черти беше седмият член на отряда.

— Свали палката, не дразни чичковците — меко каза Велхеор, оголвайки зъби. — И обещавам да те оставим цяла и невредима.

Друидката продължително изгледа вампирите, сякаш решаваше веднага ли да ги обезглави или първо да ги поизмъчва малко.

— Какво правите в Древната гора, мерзки създания?!

Очевидно друидката беше много млада. В противен случай не би заплашвала два Висши вампира и още повече да завързва разговор с тях. Просто трябваше или веднага да атакува, или веднага да бяга, на страната на вампирите бяха и числения превес, и опита.

„А ги наричат мъдри“ — изпрати Кел мислено съобщение към Велхеор.

„Мъдростта не пречи на кръвожадността — незабавно отговори Вел. — Аз самият съм най-добрият пример за това.“

Кел не се сдържа и се засмя на шегата, което още повече ядоса друидката, която сметна, че се смеят на нея.

Това беше последната капка, която преля неочаквано малката чаша на търпението на младата друидка. На върха на тоягата се появи отровно зелена светлина, която предупреди вампирите за атаката. Макар че те биха имали време да реагират и без нея.

Велхеор се хвърли настрани, а Келнмиир излетя, избягвайки облака зелена мъгла.

В следващия миг вампирите контраатакуваха противницата си, принуждавайки я да се скрие зад многослоен щит от заклинания и внезапно изскочили изпод земята дебели корени. Вампирите с нескрито удоволствие започнаха да разкъсват дървения пашкул, за да се доберат до друидката, която вече и не мислеше за контраатака. Честно казано, тя явно беше надценила силите си. Да се справи дори с един Висш вампир беше по силите единствено на елитните бойни друиди, а с два... Чудно на какво изобщо се беше надявала?

— Бяга под земята! — разпалено извика Велхеор.

Келнмиир бързо се гмурна в земята сякаш е вода и отвън останаха само краката му.

„Издърпай ме“ — нареди той.

Вел послушно го хвана за краката и го дръпна с всички сили. Ако на мястото на Кел беше обикновен човек, той вероятно просто щеше

да остане без крака, в този случай Вел просто извади от земята вампира и уплашената друидка.

— Между другото — плюейки земя, каза Келнмиир — зеленият цвят много ви подхожда.

— А-ха — потвърди Вел. — И това... Хубаво време, нали?

Друидката седеше на земята и гледаше вампирите, опитвайки се да разбере те подиграват ли ѝ се или просто окончателно и безвъзвратно са полудели от прекомерната употреба на некачествена човешка кръв.

— Да не слънчасахте? — най-накрая попита тя.

— Просто се опитваме да бъдем дружелюбни — каза Келнмиир. — Всичко, което ни интересува, е лудият магьосник, не искаме допълнителни проблеми.

— Как си го представяте това? — все още невярващо попита друидката.

— Ние ще ти помогнем да пренесеш заледените си приятели до селището, а ти ще договориш безпрепятственото ни преминаване през гората.

Друидката стисна устни в тънка линия.

— Никога.

— Сигурна ли си? — саркастично попита Велхеор. — Наясно ли си, че ако твоите приятели рейнджъри останат замразени достатъчно дълго, то няма да могат да ги спасят дори вашите лечители?

— Скоро тук ще дойдат и други отряди — заплаши друидката.

— Те трябваше да са тук преди много време — спокойно отговори Келнмиир. — Гората бързо разпространява информация за опасност. Очевидно другите отряди имат по-важни неща за вършене. Никой няма да помогне на приятелите ти, а сама ти никога няма да спасиш и шестимата.

— Мога да извикам еднорога или горския кон...

— Докато ги извикаш, приятелите ти двадесет пъти ще гушнат букета. Ще продължаваш ли да спориш? Времето си лети.

Друидката се замисли.

— Е, добре, съгласна съм.

— Закълни се — любезно напомни Келнмиир.

— Добре — въздъхна друидката. — Аз, Алиная от рода на Сребърния лист, се кълна в Свещеното дърво, че ще направя всичко

възможно, за да ви осигуря свободно преминаване през гората в замяна на помощ за спасяване на моите приятели.

„Хитруша — отбеляза Велхеор, — ще направи всичко възможно“.

„И така става“ — решително отговори Келнмиир.

Тримата временни съюзници се върнаха при пострадалите рейнджъри, където вампирите метнаха ледените статуи на раменете си и последваха друидката. Въпреки тежкия товар, вампирите с лекота поддържаха темпото на друидката. Пътуването бе улеснено и от факта, че момичето ги водеше по тайни пътеки, избягвайки всички опасни и неудобни места. Когато вампирите наближиха селището, до тях съвсем безшумно се появиха седем рейнджъра. По-точно, те искрено вярваха, че са се появили безшумно — вампирите бяха чули стъпките им дълго преди да се появят. Намеренията на миролюбивите жители на гората очевидно бяха далеч от приятелски, но Алиная бързо им обясни как стоят нещата. Рейнджърите взеха от ръцете на вампирите замръзналите си другари и избързаха напред към главното селище. Разбира се, то беше забранено за Висшите вампири, така че те трябваше да спрат и да изчакат решението на старейшините, а няколко рейнджъра останаха да ги „охраняват“.

— Колко дълго ще чакаме? — раздразнено попита Вел приятеля си, сякаш той можеше да знае отговора. — С всяка минута онова копеле се отдалечава все повече и повече.

— Ще почакаме още малко — твърдо каза Келнмиир. — Това може да ни спести много време — няма да се наложи с бой да си пробиваме път през гората.

— Боят няма да ни забави толкова — недоволно се сопна Велхеор.

Охраняващите ги друиди при тези думи се напрегнаха, но за тяхно щастие в този момент се върна Алиная.

— Старейшините ви позволиха да преминете. Аз ще ви отведа през гората до Далечните планини, нали там отивате?

— Да! — радостно потвърди Велхеор.

„Казах ти — доволно отбеляза Кел. — Тя ще ни преведе по преки пътеки, ще бъде много по-бързо. И всичко това благодарение на мирни преговори.“

„Добре, добре, само не си вири много нос.“

— Тогава ме следвайте, ще минем по най-прекия път.

* * *

Друидите не се притесняваха, че вампирите могат да запомнят пътя към тяхното селище или да се възползват от тайните пътеки, тъй като Древната гора беше изменчива и опасна за всеки освен изконните ѝ обитатели. Или съжители. За вампирите беше трудно да разберат връзката между друидите и гората, макар че те, честно казано, не се и опитваха особено. По пътя Келнмиир многократно се опитваше да завърже разговор с Алиная, но без никакъв успех. В края на краищата друидите и вампирите бяха прекалено различни.

Въпреки невероятната скорост на придвижване по тайните пътеки на друидите, отне им няколко дни, за да стигнат до Далечните планини. За голямо разочарование на Келнмиир, за това време той така и не успя да спечели благоразположението на друидката. От друга страна, нямаше и конфликти, а това можеше да се счита за постижение.

Сбогуването с Алиная също не мина добре — тя само махна с ръка към вампирите, но жестът ѝ не изглеждаше прощален, а по-скоро нещо от рода на „махайте се от очите ми“.

— Колко е необщителна — въздъхна Келнмиир, когато вампирите излязоха от гората и продължиха бегом през полето, насочвайки се право към издигащите се пред тях планини.

— Кажете благодаря, че горкото момиче не ти каза в прав текст да се разкараш — изсумтя Велхеор.

— Но защо? — възмутено попита Кел. — Аз просто исках да си общуваме.

— Да си общувате? — повтори Велхеор. — Та ти откровено я сваляше!

— Аз?!

— Кой те знае, може би си друидофил? Затова все бягах от вампирките — виждайки изражението на приятеля си, Велхеор се разсмя от сърце. — Ох, политиката си е политика, но по отношение на жените ти нищо не разбираш.

— Да — въздъхна Кел, — сега ми става ясно защо тя така се отдръпна от мен. Не можа ли да ми кажеш по-рано?

Велхеор изсумтя възмутено:

— Ти за кого ме вземаш? Не, разбира се, така беше толкова забавно!

Малко по-късно вампирите вече обикаляха планината, като от време на време спираха да се послушат и да се опитат да усетят присъствието на хора. Като сериозни хищници, те можеха не само да пият кръв, но и да я почувстват от определено разстояние. Засега вампирите не засичаха никого освен планински кози и дребни гризачи. Това решаваше проблема с храната, но изобщо не ги приближаваше към тяхната цел.

— И за какво му е да идва в тези планини?

— Може би е решил да ловува дракони? — предположи Велхеор.

— Аха. Един човешки магьосник? Та той и дракотина не може да му направи, а магията не действа върху дракони.

— Е, нали е луд — сви рамене Кел.

Ловът на дракони първоначално е било вампирско забавление. На хората им липсвали достатъчно сили за това, а на друидите — достатъчно глупост. А работата била в това, че имало два вида дракони: първите бяха коренните обитатели на този свят, тъпи и силни влечуги, неподдаващи се на магически атаки, а вторите — появяващи се незнайно откъде същества, много подобни на местните дракони, различаващи се от тях само по невероятните си магически способности и нелошия интелект. Беше невъзможно да се различат визуално, затова решили да се развлекат вампири никога не знаеха какво ги очаква — лов на опасно животно или бягство от още по-опасно разумно същество. Отстрани изглеждаше, сякаш за едните дракони еволюцията е била много пестелива, а на другите е раздала десеторно.

Привечер вампирите достигнаха до първия връх.

— Красота — възхити се Велхеор.

— Да, не изглежда лошо — съгласи се Кел. — Камъни, камъни, камъни...

— Какви камъни? Аз говоря за ей оня дракон, дето похапва човешко.

И наистина, далече долу, в неголяма долчинка, се беше разположил за вечеря огромен кафяв дракон. По всичко изглеждаше, че основното ястие в неговото меню е тялото на някой нещастен ловец или непредпазлив друид. От това разстояние дори вампирите с тяхното зрение не можеха да кажат точно.

— Как мислиш, може ли това да е нашия приятел? — попита Велхеор.

— Кой знае. Ще трябва да слезем да проверим.

— Надявам се поне главата да не е изял...

Докато приятелите се спускаха надолу, драконът успя да приключи с вечерята си и легна на земята да подремне. Вампирите предпазливо се промъкнаха до останките от вечерята.

„Не, не е нашия. Виж какви изпокъсани дрехи, явно е някакъв селянин.“

„След като я е дъвкал дракон, всяка дреха ще стане на парцали. Но това наистина не е магьосника, на този косата е червена.“

Велхеор красноречиво прокара пръст през шията си:

„Може би и дракона... също?“

„Нямаме време да се занимаваме с него, знаеш много добре. Ако сме в настроение, ще се позабавляваме на връщане.“

Вампирите напуснаха долината без да събудят дракона, и продължиха търсенето. Може би приятелите щяха да обикалят с дни планините, ако на разсъмване магьосникът сам не се напъха в ръцете им. И по-точно, долетя. Очевидно при неговото физическо състояние му е било трудно да се придвижва в планината, така че решил да използва заклинание. Нещо средно между летене и високи скокове. Именно след поредния „полет“ той се стовари на главите на вампирите.

— Пази се! — миг преди това извика внимаващия Велхеор.

Приятелите се хвърлиха настрана и именно това спаси магьосника от бърза смърт. Ако беше попаднал в ръцете им нищо не би попречило веднага да му извият врата. За щастие на магьосника, вампирите отскочиха достатъчно далеч, което му позволи бързо да се съвземе и да се скрие зад защитен пашкул.

— Сам дойде! — радостно извика Велхеор.

Магът отвори широко безумни очи, вдигна ръка пред себе си и извика кратко заклинание:

— Инт-а-миит. Оф рендом!

Вампирите бързо отстъпиха на безопасно разстояние.

Някъде в недрата на планината нещо забоботи, гръмна и между вампирите и магьосника се промъкна... малка пукнатина с широчина на длан.

— Това ли е? — изненада се Велхеор. — Той май не ни взема на сериозно!

Очите на мага се опулиха още повече и той бързо плъзна ръце дълбоко под мантията си.

Вампирите едновременно изскочиха от укрытията си и с недостижима за човек скорост го атакуваха. Този път те вече знаеха слабостите на защитния пашкул и успяха да го преодолеят само за миг. В момента, когато ръката на Велхеор почти докосна тънкия врат на магьосника, се раздаде добре познатия на вампирите пукот от телепортацията.

— Пак избяга — констатира Келнмиир и плавно се приземи до приятеля си. — И откъде такива идиоти вземат артефакти, а? Покрил се е с тях от глава до пети.

— Мисля, че се е натъкнал на трупа на предишния им собственик — логично предположи Велхеор. — Те имат приемственост. Скоро този идиот ще оплеска някое заклинание и неговите артефакти ще ги вземе следващия...

Появата на човешките магически артефакти все още оставаше загадка за вампирите. В Царството на вампирите с това се занимаваха вампирите от Кървавия клан, друидите правеха своите артефакти с помощта на силите на гората, но хората... способностите на лудите магове бяха твърде нестабилни, за да създадат нормални магически предмети.

— Главното е, че избяга — въздъхна Келнмиир. — Излиза, че само си загубихме времето.

— А срещата ти с красивата друидка? — пошегува се с приятеля си Вел.

— Не ми напомняй. Между другото, това явно е друг вид телепортация, не като онази с вратата. Съдейки по бързината, с която създаде заклинанието, сигурно се е телепортирал на късо разстояние. Още можем да го настигнем.

Натрупвайки известен опит в издирването на луди магове, вампирите вече можеха нелошо да се ориентират в някои човешки заклинания.

— Тогава какво чакаме?

Вампирите са разделиха, за да може по-бързо да претърсят околността и да открият накъде е побягнал магьосникът. За тяхно щастие това се оказа доста лесно — откриха следите му в близост до една от многобройните пещери.

— Е, сега вече няма къде да ни избяга — уверено заяви Велхеор. Сгасчихме го като плъх.

— Обърни внимание на размера на пещерата, едва ли ще има плъхове — отбеляза Келнмиир. — В такива места по-често се заселват дракони.

— Това ще е дори още по-забавно — изобщо не се притесни Велхеор.

Вампирите, добре ориентирайки се в тъмното, уверено влязоха в пещерата и се отправиха към дълбините на планината. Огромният свод, който спокойно можеше да побере няколко дракона, изобщо не се снишаваше с напредването навътре. Затова пък съвсем скоро вампирите усетиха присъствието на мага — издаваха го специфичния ритъм на сърцето и миризмата на човешка кръв. Това беше добрата новина. А лошата беше присъствието на още едно живо същество. Голямо — не, по-скоро огромно. А този свят още не познаваше създание, по-голямо от драконите.

„Какво ще правим?“ — попита Велхеор.

Приятелите спряха пред завоя на тунела, за да обсъдят ситуацията, преди да започнат да действат.

„Внимателно. Приближаваме и го грабваме. И да сме почевръсти. Човекът все още е жив, но не се знае докога ще е така.“

„Сърцето му бие, но може би драконът го е глътнал цял. Голяма веселба ще е да разпаряме корема му.“

„Коремът ми не е лъжица за вашите усти.“

Вампирите замръзнаха от изненада.

„Чу ли това?“ — предпазливо попита Велхеор.

„Да. Но усещането беше много странно, сякаш някой се е вмъкнал в главата ми, а това е просто невъзможно!“

„Невъзможно? Невъзможно е някой да е толкова арогантен, колкото сте вие двамата. А слушането на чужди мислени разговори изобщо не е толкова трудно.“

— Дракон? — прошепна Велхеор.

— Май да — съгласи се Кел.

— Ей, вие двамата! — разнесе се из пещерата силен глас. — Виждам много по-добре от вас, включително и през камъни! Излезте!

Вампирите нямаха друг избор, освен открито да отидат при обитателя на пещерата. Виждайки неочаквания събеседник в цял ръст, приятелите за известно време се вцепениха от изненада. Толкова огромен дракон вампирите никога не бяха срещали. Кафявият дракон от долината в сравнение с този изглеждаше като човешко дете до възрастен трол. И кожата на дракона беше в много необичаен цвят — ярко жълта, сякаш беше покрит с разтопено злато.

— Здравей — кратко поздрави Велхеор и се огледа наоколо.

Драконите явно не са много придирчиви към дома си — пещерата се оказа абсолютно празна. Освен това гигантското златно туловище заемаше практически цялото налично пространство. Човешкият магьосник стоеше скромно настрана, гледаше с широко отворени очи дракона и сякаш изобщо не забеляза появата на вампирите.

— Два висши вампира? — отвори уста дракона. — Забавно. И преследвате магьосника?

— Точно така — потвърди Келнмиир. — Извинете, че ви обезпокоихме, само вземаме плячката си и веднага си отиваме. Става ли?

— Не! Не ме оставяйте на тях! — извика магьосникът, реагирайки най-накрая на вампирите. — Те ще ме убият!

Драконът извъртя глава, съизмерима с малка плевня, към човека.

— Ти си ми нужен, така че вампирите няма да те получат. И не се опитвай да се телепортираш, пещерата няма да го позволи.

Възползвайки се от факта, че драконът отклони поглед от него, Велхеор мълниеносно измъкна кукрито и атакува слабо защитената му шия. Уви, преди да успее да нанесе удар, беше отхвърлен на десетина крачки, където тежко се удари в стената.

— Не мърдайте — посъветва ги драконът. — По принцип аз съм добър, но... — той издиша тънка струя пламък, разтопявайки камъка

под краката на едва успелият да отскочи Келнмиир — ... сприхав. Така че по-добре не ме нервирайте.

Велхеор със залитане се изправи на крака.

— Извинете ме, но ако не бях опитал, нямаше да се уважавам повече.

— Прощавайте, но вие от целия магьосник ли имате нужда? — реши да се изясни Келнмиир. — Всъщност, ако ни дадете главата му, тялото може да си го задържите.

— Той ми трябва целия, при това жив и здрав — поясни драконът. — Така че консенсусът не се получава.

„И защо му трябваше на този изрод да идва точно в планината? — раздразнено попита Велхеор, забравяйки, че драконът може да го чуе. — Ума ми не го побира как ще се справим с това чудовище.“

— Аз го извиках — неочаквано отговори драконът.

— Защо? — изненадаха се вампирите.

— Вече казах, че имам нужда от него.

— От този безмозъчен човек? — за всеки случай попита Келнмиир.

— Точно така — потвърди драконът. — И не е толкова безмозъчен. Мисля, че можем да го считаме за най-добрият човешки магьосник.

— Аз съм великият магьосник Леонис Всемогъщия! — изпъчи се човекът. — Моята сила...

Драконът само го погледна и той застина неподвижен като статуя, без да успее да довърши речта си.

— Най-добрият човешки магьосник, казвате?

Вампирите недоверчиво погледнаха окичения с артефакти, тънък като клечка, човек.

— Не съм казал, че е най-умният магьосник. Просто имаше повече късмет от другите в усвояването на заклинанията и намирането на артефактите.

— В това мога да повярвам — призна Келнмиир. — Късметът обича такива... като него. И за какво ви е нужен този късметлия?

Някак естествено двамата приятели решиха да говорят на дракона на „вие“. Вампирите уважаваха единствено силата, а при дракона тя очевидно беше в изобилие.

— Смятам да напусна вашия свят и искам да оставя един малък подарък на хората. Мисля, че те заслужават да получат още един шанс.

— Шанс?

— Шанс за оцеляване като пълноценен вид.

— Намеквате, че иначе ще ги изтребим? — кимна Келнмиир, веднага разбирайки за какво точно става дума. — Да не сме луди, на всички ни се яде. Просто ще живеят в кошари, доброволно ще дават кръв... натам вървят нещата.

— Точно за това става въпрос. Защо ви е тъпо животно, ако можете да имате интересен противник? Всъщност сега, когато видях на живо този магьосник... Много добре, че го последвахте... Такъв... човек, какъвто е той, може да има нужда от помощ.

— Какво?! — ококори се Велхеор. — Да помагаме на човек?! Каква глупост.

— Какво друго може да се очаква от творение на брат ми — въздъхна драконът. — Добре, нека да поговорим на вашия език. Хората са слаби същества, съществено отстъпващи на друидите и вампирите, така ли е?

— Така е — съгласи се Велхеор, без да разбира накъде бие дракона.

— Тази тяхна наскоро създадена Империя сигурно ще просъществува само толкова, колкото ѝ позволи царство Миир. Всички тези ваши сблъсъци с хората е смешно да се нарекат война — единствено гавра.

Вампирите се спогледаха и кимнаха едновременно.

— Така че защо да не се даде шанс на хората? — лукаво попита драконът. — Какво ще стане, ако те могат пълноценно да използват магията? Това ще направи лова и войната далеч по-интересни.

— Има някакъв смисъл в това — призна Велхеор. — Лудите магьосници намаляват все повече и повече, скоро няма да има кого да ловуваме.

— Точно така. Ако вие помогнете на този човек да се върне в земите на хората и да започне да разпространява моето наследство, всичко ще се промени.

— Како е това наследство? — веднага попита Келнмиир.

— Дадох му една малка част от познанията на драконите за магията. Това ще спомогне за структуриране на познатите

магьоснически заклинания и ще издигне магията на хората на качествено ново ниво.

— Но хората не могат да боравят с енергията, това ги докарва до лудост — напомни Келнмиир.

— Сега ще могат. Дадох му не само знания, но и споделих... кръвта си. — Драконът сведе поглед към застиналия магьосник. — Не буквално, но нещо подобно. Хей, човешки магьоснико, може да се събудиш. Как се чувстваш с новите знания?

— Невероятно! — възхитено отговори лудия магьосник. — Не можех и да си представя...

— Разбира се, че не можеш — прекъсна го Велхеор. — Няма какво да си представяш.

Келнмиир внимателно гледаше дракона по време на целия разговор, докато най-накрая попита:

— Вие сте нещо като цар на драконите, нали?

— Това пък откъде ти хрумна? — изненада се драконът.

— Логично е! — подкрепи приятелят си Велхеор. — Такъв огромен, златен... Ние сме уби... — той получи удар с лакът от Келнмиир и се поправи: — Ние сме срещали много различни дракони, но никога не сме виждали подобен на вас.

— Приемете, че е така. И си помислете за факта, че ако помогнете на този човешки магьосник, вие ще ми направите голяма услуга.

— И можем да разчитаме да ни върнете услугата? — схватливо предположи Келнмиир.

— Може би, някой ден — потвърди драконът. — А сега трябва да се сбогувам с вас, време е да тръгвам.

Вампирите и магьосникът се отдръпнаха от дракона, стараяйки се по-бързо да му направят път. Да умреш сплескан от дракон не беше най-приятната участ.

— Не се притеснявайте, ще си тръгна по друг път. И запомнете, много разчитам на вас тримата. Можете да насочите развитието на този свят по интересен път...

Драконът изчезна мигновено. Никакви специални ефекти, светкавици или трясъци, просто хоп — и вече го нямаше.

За известно време настъпи тишина.

Двата вампира и магьосника стояха един срещу друг, хвърляйки си подозрителни погледи.

„Да го убием ли?“ — делово попита Велхеор.

„Не знам“ — честно отговори Кел.

— Не се опитвайте да ме нападате — тихо каза магьосникът. — Драконът сподели с мен силата си и сега с лекота мога да се справя и с двама ви.

— Виж го ти, вече ни заплашва — изуми се Велхеор. — Дръпни се, ще му взема главата!

Около човека веднага затрептя защитният пашкул, но Велхеор вече беше готов и с няколко удара на кукри го унищожи. Миг по-късно ножът опря в шията на злощастния магьосник.

— Добре, добре — успокоително вдигна ръце Келнмиир. — Ще минем без рязане на глава. Нещо ми подсказва, че в думите на дракона има доза истина. Голя-ама доза.

Велхеор обидено се нацупи.

— Няма ли да го убиваме?

— Няма — твърдо отвърна Кел. — А може и да му помогнем малко...

Вампирът пусна магьосника и той бързо побягна навътре в пещерата, сякаш това можеше да го спаси по някакъв начин.

— Къде хукна? — подигравателно попита Келнмиир. — Телепортацията не работи тук, забрави ли? Ела при нас, ние няма да те убием... засега...

— Закълнете се, че няма да ме докосвате! — нервно извика магьосникът.

„Уж идиот, но все пак има мозък — изсумтя Кел. — Вярно, работи зле. Нека се закълнем, той така или иначе не знае, че клетвата на вампирите действа само между вампири.“

След произнасянето на продиктуваните от мага думи на клетвата и призив към бога на вампирите да бъде свидетел на това, човекът веднага се отпусна. В крайна сметка и тримата спокойно напуснаха дома на дракона.

Магът първи излезе от сянката на пещерата, обърна лице към топлите, по пролетно ласкави лъчи на слънцето, и се усмихна щастливо.

— Сега всичко ще е различно — веднага последва силно куркане на червата му. — Ох...

Вампирите насмешливо се спогледаха и още веднъж внимателно поправиха качулките си, преди да излязат на слънце.

— Аз наистина започнах да чувствам енергията на стихииите! — продължи да се радва магьосникът, разтривайки корема си. — Дори чувствам, че мога...

Той рязко млъкна и се загледа в пространството пред себе си. Няколко секунди по-късно от земята се показва малък кълн. Той стремително нарасна и постепенно се превърна в храст със сочни червени плодове.

— Да! Успях!

„Виж ти, не произнесе нито дума — изненада се Келнмиир. — Това е някакъв нов вид магия. Изглежда, че драконът наистина му е дал от силата си.“

Междувременно магьосникът протегна ръка към един от плодовете и той неочаквано пъргаво за плод скочи от клона и захапа пръста на магьосника. Както се оказа, израсналите по храста плодове имаха доста голяма уста с добре подредени остри зъби.

Келнмиир уморено прикри очи с ръка, така че да не гледа търкалящият се по земята магьосник, и промърмори:

— Все пак е идиот...

— Може да го убием, а? — веднага предложи Велхеор. — Само си помисли: тръгнахме на лов и още не сме довели нещата до естествения им край... Ако можех да се отразявам в огледало, нямаше да мога да се погледна в очите от срам.

Келнмиир изразително погледна към воюващия със скачащите от храста зъбати плодове магьосник.

— Въпреки, че е идиот, драконът не случайно му даде част от силата си. Ако той може да предаде знанията и кръвта на другите, сигурно ще се намери някой по-умен и по-прозорлив. За силните личности са достойни само силни врагове. Може би трябва да дадем шанс на хората да станат достойни врагове?

— Игрите с храната винаги са били любимото ми занимание — призна Велхеор и с неочаквана нежност погледна магьосника. — А и драконът, ако някога се срещнем пак, може за благодарност да ни

окаже някоя ценна услуга. Значи ще заведем глупака до най-близкото село?

— Или в града? — в същия тон каза Келнмиир.

— А може и да продължим да му помагаме, нали за главата му още има награда... Мм... усещаш ли миризмата? — сбърчи нос Велхеор.

Келнмиир се намръщи и започна да излиза от пещерата.

— Аха, той е цар на драконите и изпражненията му са с царски размери...

— Аз не за това — махна с ръка Велхеор. — Това е полъхът на ловния дух! Макар че си прав, наистина вони. Да се махаме оттук...

Велхеор сграбчи магьосника за врата, откъсна един особено упорит зъбат плод от крака му и го помъкна след Келнмиир.

— Хей, Кел, нали всички ненавиждат магьосниците?

— Това не е точната дума.

Магьосникът закима в съгласие, което не беше никак лесно, както висеше в ръката на Велхеор.

— А тепърва му предстои да учи другите на магията на дракона. Така че нека да измислим някакво друго наименование, нещо некомпрометирано...

— Например?

— Вещерство? Шаманство? — ентузиазирано започна да предлага Велхеор. — Вълшебство?

— По-добре нещо по-просто и по-безопасно. Към което хората са свикнали, без отрицателни асоциации и мистика. Нещо, което предполага ясен и структуриран подход, без изненади.

— Може би Занаят?

Магьосникът размаха войнствено ръце:

— Аз се занимавам с магии! Какъв е този Занаят?!

Велхеор му перна един шамар зад врата:

— Щом казваме, че ще се занимаваш със Занаят — значи ще се занимаваш със Занаят. Така че крачи по-пъргаво, Майсторе...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.